

1

“Vi er ikke længere på piller,” hviskede Dunbar.

“Vi er uden piller / vi har tabt hovedet,” sang Peter. “Vi er uden piller / vi er bindegale! I går,” fortsatte han med en konspiratorisk hvisken, “savlede vi ned i vores frottébadekåbers revers, men nu er vi bindegale! Vi har spyttet pillerne ud; vi har beroliget aspidistraerne. Hvis de friske liljer, du får tilsendt hver dag ...”

“Når jeg tænker på, hvor de kommer fra,” knurrede Dunbar.

“Rolig, gamle dreng.”

“De stjal mit imperium, og nu sender de mig stinkende liljer.”

“Nå, så du havde et imperium?” sagde Peter med en stemmeføring, som var han den ivrige værtinde. “Så skal du hilse på Gavin i værelse 33. Han er her i forklædning, men hans rigtige navn,” og her sænkede Peter stemmen, “er *Alexander den Store*.”

“Det tror jeg overhovedet ikke på,” brummede Dunbar. “Han har været død i årevis.”

“Nå ja,” sagde Peter, som nu var speciallæge i Harley Street, “men hvis de problematiske liljer var disponeret for skizofrene anlæg, altså anlæg, som havde et strejf af det skizoide, ikke hele pakken, ville deres symptomer være blevet mildnet af et minimum af livsfarlige bivirkninger.” Han lænede sig frem og hviskede: “Det er der, jeg lægger mine piller: i vasen med liljerne!”

“Jeg havde altså et imperium,” sagde Dunbar. “Har jeg nogensinde fortalt dig historien om, hvordan det blev taget fra mig?”

“Mange gange, gamle dreng, mange gange,” sagde Peter drømmende. Dunbar trak sig med besvær op af lænestolen, og efter et par usikre skridt rettede han sig op og missede op mod det stærke lys, der faldt skråt ned gennem hans luksusselles armerede glasrude.

“Jeg sagde til Wilson, at jeg ville fortsætte som ekstern bestyrelsesformand,” begyndte Dunbar, “så jeg kunne beholde flyet, mine assistenter og et passende antal privilegier, men opgive alle de tunge forpligtelser –” Han rakte hånden ud efter den store vase med liljer og satte den forsigtigt ned på gulvet – “med at styre Selskabet til daglig. Fra nu af, sagde jeg, skal verden være min ideelle legeplads, og når den tid kommer, mit private hospice.”

“Uha, den er rigtig god,” sagde Peter. “Verden er mit private hospice.’ Den var ny.”

“Men Trusten er alt,’ lød Wilsons svar til mig.” Dunbar blev mere og mere ophidset, jo længere han bevægede sig ind i beretningen. “Hvis du giver slip på den,’ sagde han, ‘har du ikke noget tilbage. Man kan ikke både give noget væk og samtidig beholde det.”

“Det er en uholdbar indstilling,” afbrød Peter, “som R. D. Laing sagde til biskoppen.”

“Lad mig nu fortælle min historie,” sagde Dunbar. “Jeg sagde til Wilson, at det var en skatteordning, at vi kunne omgå arveafgiften ved at give selskabet til pigerne uden videre. ‘Hellere betale skatten,’ sagde Wilson, ‘end gøre dig selv arveløs.”

“Ham Wilson kan jeg godt lide,” sagde Peter. “Han lyder som en fornuftig fyr. Han lyder som en mand med pillerne skruet rigtigt på, nej, jeg mener en mand, med hovederne skruet rigtigt på.”

“Han havde kun ét hoved,” sagde Dunbar utålmodigt. “Han var ikke noget monster; det er mine døtre, der er nogle monstre.”

“Kun ét hoved!” sagde Peter. “Sikke dog en kedelig fyr! Når jeg får antidepressiver, har jeg flere hoveder på mit hoved end fluer i hovedet.”

“Udmærket, så siger vi det,” sagde Dunbar. Han kiggede op i loftet og lod så stemmen gjalde i en efterligning af Wilsons stemme: “Man kan ikke klynge sig til magtens staffage uden magten selv. Det er simpelthen ...” Han holdt en pause og prøvede at undgå ordet, men lod det så falde ned over sig fra loftets pudsekalk ... “dekadent.”

“Åh, dekadence, dekomposition og død,” sagde Peter med sin teatertremolo, “som træder ned, stavelse efter stavelse, i en trang grav. Hvor letfodet har vi ej betrådt de trin, som en anden Fred Astaire, mens vi svingede med en le i stedet for en stok!”

“I guder!” sagde Dunbar med vredens rødme i ansigtet, “så hold dog op med at afbryde mig. Før i tiden afbrød folk mig aldrig; de lyttede ydmygt til mig. Hvis de tog ordet, var det for at smigre mig eller fremsætte lønsomme antydninger. Men du, du ...”

“Okay, drenge,” sagde Peter, som om han talte til en ophidset menneskemængde. “Lad nu manden komme til. Lad os høre, hvad han har at sige.”

“Jeg kan sgu gøre, hvad fanden jeg vil!” råbte Dunbar, “og det var det, jeg sagde til Wilson. ‘Jeg informerer dig om min beslutning og beder dig ikke om råd. Bare få det til at ske!’”

Dunbar rettede blikket op mod loftet igen.

“Jeg er ikke blot din advokat, Henry, jeg er din ældste ven overhovedet. Jeg siger det her for at beskytte dig.”

“Du trækker for store vekslere på vores venskab,” tordnede jeg. “Jeg vil ikke belæres om det selskab, som jeg alene har

skabt.” Dunbar rakte sin knyttede næve i vejret og rystede den. “På det tidspunkt greb jeg et Fabergé-æg, som lå i en rede af silkepapir på mit skrivebord – det var det tredje den måned. Hvor var russerne dog ensformige med deres kejserlige prætentioner; en flok parvenuagtige jødiske kleptokrater, der foregav at være Romanov-prinser, og jeg har ingen brug for deres ‘Skide ruski-bras!’, råbte jeg og kylede ægget ind i kaminen bag mit skrivebord, så perler og emaljestumper blev spredt ud over flisegulvet foran pejsen. ‘Hvad er det, mine døtre kalder det?’ spurgte jeg Wilson. ‘Bling! Fandens til ruski-bling!’”

“Wilson var helt uanfægtet. De der ‘infantile raserianfald’ var næsten blevet en daglig foreteelse, hvilket bekymrede mit lægehold en smule. Forstår du,” sagde Dunbar ivrigt til Peter, “nu kan jeg læse hans tanker. Jeg har ...”

“Jeg er bange for, at det er psykotisk indsigt, du har,” sagde Peter, speciallægen fra Harley Street.

“Årh, hold nu op med at lade, som om du er læge.”

“Hvad skal jeg så foregive at være?”

“Bare vær dig selv, for guds skyld.”

“Åh, den har jeg ikke på plads endnu, Henry. Giv mig en, der er nemmere at efterligne. Hvad med John Wayne?” Peter ventede ikke på noget svar. “Vi bryder ud af den her biks, Henry,” drævede han. “Og i morgen ved solnedgang går vi ind på Windermere Saloon og bestiller et par drinks hos bartenderen som to ægte mandfolk, der bestemmer over deres egen skæbne.”

“Jeg er nødt til at fortælle min historie,” jamrede Dunbar. “Åh gud, lad mig ikke blive sindssyg.”

“Forstår du,” sagde Peter og ignorerede Dunbars kvaler, “jeg er, eller jeg var, eller jeg har været – hvem kan sige, hvorvidt jeg er fortid eller ej? – en berømt komiker, men jeg lider af en depression, den komiske lidelse, eller den tragiske

lidelse af det komiske. Eller den historiske lidelse af tragiske komikere, eller fiktionen om den tragiske lidelse af historiske komikere!”

“Hold nu op,” sagde Dunbar. “Jeg bliver helt forvirret.”

“Åh, jeg er antideprimeret / Jeg er antideprimeret,” sang Peter, mens han sprang op af stolen, tog Dunbar under armen og opmuntrede ham til at snurre rundt. “Jeg er så antideprimeret / at jeg er *manisk!*” Han standsede brat op og slap Dunbars arm. “Lyd af Hvinende Dæk,” indskød han med sin kommentatorstemme og begyndte at mime, “mens han tappert kæmper med rattet på kanten af en afgrund.”

“Jeg har set dine mange ansigter,” sagde Dunbar distræt, “på mange lærreder.”

“Åh, jeg gør ikke krav på at være enestående,” sagde Peter med en beskeden knejsen. “Jeg er ikke den eneste. Faktisk var der allerede i 1953, da jeg blev stødt ud i denne jammerdal af min ubetænksomme mor, to hundrede og enogtredive med navnet Peter Walker i telefonbogen over London alene. Nå ja, ikke så meget alene som overbefolket.”

Dunbar stod som stivnet midt i lokalet.

“Men jeg kom væk fra emnet,” sagde Peter jovialt. “Fortæl mig om dit ‘lægehold’, gamle dreng.”

“Mit lægehold,” sagde Dunbar og greb fat i et velkendt udtryks rækværk i sine tankers huggende og rullende bølgegang.

“Ja, ja. Så sent som dagen før jeg meddelte Wilson min beslutning, havde dr. Bob, min personlige læge, trukket Wilson til side for at fortælle ham, at jeg havde haft nogle ‘små cerebrale uheld’. Han tilføjede, at der ikke var ‘noget at blive unødigt bekymret over’.”

“Er der nogensinde noget, man bør blive *unødigt* bekymret over,” kunne Peter ikke lade være med at spørge, “når der er så meget, man nødvendigvis må bekymre sig over?”

Dunbar viftede ham til side, som man vifter en irriterende flue væk.

“Men,” fortsatte Dunbar, “ifølge den glatte læge – den gyldne slange, den dodekaeder – som skulle have været ekspert, eftersom hans eneste patient var mig, eller jeg, eller under alle omstændigheder mig selv, Henry Dunbar,” sagde han og slog sig for brystet. “Henry Dunbar.”

“Da ikke Henry Dunbar, den canadiske mediemogul!” spurgte Peter, tilsyneladende sprængfærdig af nysgerrighed. “En af verdens rigeste og uden diskussion den mest magtfulde mand i *hele* verden?”

“Ja, ja, det er mig, eller jeg, eller i hvert fald mit navn – min grammatik falder af på den i forbindelse med bestemte idéer, snurrer rundt og rundt om bestemte strømhvirvler. Men altså, ifølge denne modbydelige forræder, min læge, ville det være bedre at holde mine raserianfald ‘på et minimum’, så mine omgivelser ikke skulle blande sig i dem eller give udtryk for, at de tog dem alt for alvorligt.”

“Raserianfaldene vil nå deres højeste i morgen eftermiddag,” meddelte Peter, “når orkanen Henry bevæger sig ind over Lake District. Seerne rådes til at kravle ned i en kælder og lænke sig til en klippe.”

Dunbar fægtede med armene og viftede flere og flere fluer væk.

“Jeg ... jeg. Hvor var jeg? Nå jo, efter min lille raseriforestilling var Wilson helt upåvirket, hvilket han nok mente var det rigtigste at være. Imens fik jeg øje på ægget; dets overflade viste sig at være krakeleret og ødelagt, men indvendigt var det lavet af guld, og tingesten var ikke blevet splintret på den måde, som mit humør krævede. Jeg gik hen til det og trådte min skånselsløse hæl ned på det grænseløst irriterende stykke legetøj, men det var mere modstandsdygtigt, end jeg havde forestillet mig, og ægget gled væk under min sål. Jeg nåede

lige at gribe fat i kamingesimsen, så jeg ikke blev udsat for et vanærende fald. Jeg så den loyale Wilson rejse sig og synke tilbage i stolen igen. Forskrækkelsen rykkede mig ud af mit raseri og ind i en mere skrøbelig sindstilstand.

‘Jeg er ved at blive gammel, Charlie,’ sagde jeg til Wilson, samlede legetøjsægget op og fortrængte den følelse af gru, jeg havde båret rundt på lige siden den tåbelige, tåbelige ulykke i Davos: den konstante frygt for at falde igen, af ikke længere at kunne fæste lid til min forræderiske krop. ‘Jeg vil ikke have ansvar på det niveau mere,’ sagde jeg. ‘Pigerne skal nok tage sig af mig; der er ikke noget, de holder mere af end at pylre om deres gamle far.’”

“Kort sagt,” sagde Peter med en tyk wieneraccent, “han lavede sine døtre om til sin mor!’ Som Freud sagde til biskoppen på hjørnet af Heimatstrasse og Wanderlust.”

“Jeg åbnede det nærmeste vindue,” fortsatte Dunbar, “og smed ægget ud. ‘Det vil gøre en eller anden meget glad,’ sagde jeg.”

“Bare det ikke slår hul i hovedet på vedkommende,’ sagde Wilson. ‘Et hoved er mere skrøbeligt end guld.’”

“Åh, hvor er det dog en klog Wilson,” sagde Peter.

“Så tror jeg, vi ville have hørt ramaskriget nu,’ forsikrede jeg ham og satte mig bag mit skrivebord. ‘Folk er bedre til at skjule deres fryd end deres kvaler. Her,’ sagde jeg og tilbød Wilson en gave. ‘Hvorfor tager du ikke et selv? Jeg har nok af det her ruski-bling til at lave en Fabergé-omelet.’ Jeg åbnede en skuffe og kastede noget glitrende flitterstads over mod ham. Wilson – som havde spillet bold med mig og min familie i flere årtier, siden den der første søndag ved frokosttid, hvor han kom og fandt os alle sammen i gang med at spille baseball i haven som en helt almindelig familie, som en familie, der lod, som om den var normal – greb den elegant og kastede et blik ned på fletværket af bittesmå diamanter, der

gik på kryds og tværs af dens blodrøde overflade, og lod den uden at sige noget trille hen over bordet ved siden af sin lænestol, hvor den blev liggende og vippede lidt ved siden af hans tomme Meissen-kaffekop.”

“Åh, jeg elsker den detalje, skat,” sagde Peter, den begejstrede teaterinstruktør, “elsker den.”

“Du bør i hvert fald beholde en portion aktier,” sagde Wilson, ‘og jeg kan lige så godt sige med det samme, at du ikke får lov til at beholde Global One. Der er ingen private borgere, der har deres egen 747.’”

“Får ikke lov?’ tordnede jeg, ‘får ikke lov? Hvem kan afvise Dunbars ønsker? Hvem kan nægte Dunbar hans påfund?’”

“Kun Dunbar, selvfølgelig,” sagde Peter. “Kun han har magten til det, eller havde magten til det, eller havde engang magten til det.”

“Jeg gør det til en betingelse for gaven! Jeg skal ved gud nok få min vilje!”

En banken på døren fik Dunbar til at tie brat. Han fik et forjaget udtryk i ansigtet.

“Skynd dig,” sagde Peter, der sprang hen og stillede sig ved hans side. “Husk, gamle mand, at du skal lade, som om du tager dine piller, men lad være med at synke dem,” hviskede han. “I morgen er dagen for den store flugt, den store fangeflugt.”

“Ja, ja,” hviskede Dunbar, “den store flugt. Kom ind!” råbte han nådigt.

Peter, der var begyndt at nynne temaet fra *Mission Impossible* for sig selv, blinkede til Dunbar.

Dunbar prøvede at gengælde det, men opdagede, at han ikke kunne styre sine øjenlåg enkeltvis, så han blinkede i stedet et par gange med begge øjne.

To sygeplejersker trådte ind med et rullebord foran sig, fyldt med medicinflasker og plasticbægre.

“Goddag, d’herrer,” sagde Roberts, den ældste af de to. “Hvordan har vi det så i dag?”

“Roberts, har De nogensinde tænkt på, at vi måske har mere end én følelse inden i os, for slet ikke at tale om imellem os?” spurgte Peter.

“Har De nu gang i Deres numre igen, mr. Walker?” sagde Roberts. “Har vi været til vores møde i dag?”

“Vi har været til vores møde, og jeg er glad for at kunne meddele, at vi oplevede en varm følelse af kammeratskab med vores medkammerater.”

Den anden sygeplejerske, Muldoon, kunne ikke tilbageholde et fnis.

“Lad være med at opmuntre ham,” sagde Roberts med et misbilligende suk. “Vi stikker ikke af for at komme på pub igen, vel?”

“Hvad antager De mig for?” spurgte Peter.

“En dedikeret alkoholiker,” sagde Roberts sarkastisk.

“Hvad i alverden kunne få nogen til at forlade denne celebre perle af et sted?” sagde Peter, som igen havde påtaget sig sin teatertremolo. “Dette fristed for naturlige psykosedativa, denne dal, hvor igennem menneskelig ømheds mælk flyder som en silkeblød flod, der stiller smerten i de plagede sind hos dens allerede velstillede klientel?”

“Hmmm,” sagde Roberts. “Vi holder øje med dig.”

“Her i Schloss Meadowmeade,” sagde Peter, som nu havde forvandlet sig til en tysk Kommandant, “har vi nioghalvfems komma ni procent sikkerhed. Den eneste grund til, at det ikke er et hundrede procent, er den, at I låste en af jeres egne officerer fast ved vindueskarmen en nat, og han mistede en finger på grund af forfrysning!”

“Så er det nok med dit sludder,” sagde Roberts. “Hvad laver den vase på gulvet? Muldoon, tager du den lige? Og vil du så følge mr. Walker tilbage til hans værelse. Mr. Dunbar

skal have sin eftermiddagslur. Nu er det tid til at sige farvel og lade ham få lidt fred og ro.”

“Vi ses, makker,” sagde John Wayne og blinkede til Dunbar.

Dunbar blinkede adskillige gange tilbage for at vise, at han havde forstået beskeden.

Efter at de andre var gået, førte Roberts an med sin rulle-vogn ind på Dunbars værelse.

“Jeg tror ikke, mr. Walker har en god indflydelse på Dem,” sagde hun. “Han gør Dem bare nervøs.”

“Ja,” sagde Dunbar ydmygt. “De har helt ret. Han er ganske dominerende. Indimellem kan han gøre mig helt forskrækket.”

“Det forstår jeg godt, kære De. For at være helt ærlig har jeg aldrig brudt mig om *Peter Walkers mange ansigter* – jeg slog altid over på en anden kanal. Jeg foretrækker Danny Kaye til hver en tid. Det var mere uskyldige tider dengang. Eller Dick Emery, jeg skal love for, at han fik mig til at grine,” sagde sygeplejersken og rystede Dunbars puder, mens han sad på sengekanten og lignede det perfekte billede på en for-tumlet, gammel mand.

“Og nu skal vi have vores eftermiddagsmedicin,” sagde Roberts. Hun satte to flasker ud til siden og løftede et plastikrus ud fra den stak, der stod på hjørnet af rullebordet.

“Vi har den fine grønne og brune, som får os til at blive dejlig varm og omtåget,” forklarede hun på et sprog, der var enkelt nok til, at stakkels gamle Dunbar kunne forstå det, “og så har vi den store hvide, som forhindrer alle de dumme tanker om, at vores døtre ikke elsker os, selv om de betaler for, at vi kan nyde en dejlig lang ferie her på Meadowmeade og få den hvile, vi fortjener efter at have været en meget, meget travl og meget betydningsfuld mand.”

“Jeg ved godt, at de elsker mig,” sagde Dunbar og tog imod det lille krus. “Jeg bliver bare så forvirret.”

“Selvfølgelig ved De det,” sagde sygeplejersken. “Det er derfor, De er her, kære, så vi kan hjælpe Dem.”

“Jeg har en datter mere ...” begyndte Dunbar.

“En datter mere?” sagde Roberts. “Jamen dog. Jeg må hellere veksle et ord med dr. Harris om Deres dosering.”

Dunbar hældte pillerne ind i munden og tog en slurk vand fra det glas, som sygeplejersken holdt frem. Han smilede taknemmeligt til sin omsorgsplejer, lagde sig ned på sengen og lukkede øjnene uden at sige et ord mere.

“Tag De Dem nu en dejlig lille lur,” sagde Roberts og trillede vognen ud af stuen. “Sov godt.”

I samme øjeblik Dunbar hørte døren gå i, var hans øjne vidåbne igen. Han satte sig op og spyttede pillerne ud i hånden, mens han trak sig op af sengen og tøfledede ind i sin stue igen.

“Monstre,” mumlede han, “gribbe, der flår i mit hjerte og mine indvolde.” Han så for sig deres pjuskede hovedfjer, strimede af levret blod og indvolde. Forræderiske, liderlige strigler, som ledte hans livlæge i fordærv – den mand, der var udpeget til at undersøge Dunbars krop, bemyndiget til at tage prøver af Dunbars blod og urin, til at undersøge ham for prostatakræft, til at rette lyset fra sin lommelygte mod hans ømme mandler. Det var ikke til at holde tanken ud, det var ikke til at holde ud – at de havde forvansket hans livlæge til deres, til deres *alt for personlige* gynækolog, deres alfons, deres kopulator, deres slangedildo!

Han proppede pillerne ned i vasens hals med sine rystende tommelfingre.

“Så I tror, I kan kastrere mig med jeres kemikalier, hva?” sagde Dunbar. “Men I må hellere tage jer i agt, mine små tæver, for jeg er på vej tilbage. Jeg er ikke færdig endnu. Jeg vil have hævn. Jeg vil – jeg ved endnu ikke, hvad jeg vil gøre – men jeg vil ...”

Ordene ville ikke frem, beslutningen ville ikke frem, men raseriet fortsatte med at bruse op i ham, så han begyndte at knurre som en ulv, der gjorde sig klar til angreb. En lavmælt stigende knurren uden at have noget at rette sig imod. Han løftede vasen op over hovedet, klar til at slynge den ind i sit fængselsvindue, men så stivnede han, ude af stand til at knuse den eller stille den fra sig, al handling blev ophævet af den fuldendte borgerkrig mellem almagt og afmagt, der låste hans krop og hans tanker.

2

“Hvorfor vil I ikke fortælle mig, hvor han er?” sagde Florence.
“Han er også *min* far.”

“Selvfølgelig vil jeg da fortælle dig, hvor han er, søde,” sagde Abigail med en hæs stemme, hvis canadiske accent havde fået et tykt lag fernis af hendes britiske uddannelse. Hun kilede telefonen fast mellem hovedet og skulderen, mens hun tændte en cigaret. “Jeg kan bare ikke huske navnet på det forbandede sted lige i øjeblikket. Jeg får en til at e-maile det til dig senere i dag – det lover jeg.”

“Wilson fulgte Henry til London, fordi han var så bekymret for ham,” sagde Florence, “og blev fyret, den dag han ankom. Efter fyre år ...”

“Ja, er det ikke skrækkeligt?” sagde Abigail, mens hun tomt stirrede ud på Manhattans solbeskinnede højhuse gennem soveværelsesvinduet. “Far er blevet så hævngherrig.”

“Wilson sagde, at han aldrig har set ham så meget ude af balance,” sagde Florence. “Han skældte åbenbart ud på for-bipasserende på Hampstead High Street efter en eller anden form for psykiatrisk udredning, som du havde sendt ham til. Pengeautomaterne slugte alle hans kreditkort, og da han opdagede, at hans telefon også var blevet lukket, blev han så vred, at han smed den ud foran en bus. Jeg forstår ikke, hvordan det kan være gået til.”

“Du ved jo, hvor utålmodig han er.”

“Det er ikke det, jeg mener. Jeg taler om hans kreditkort og hans telefon ...”

“Kære ven, han fik et massivt sammenbrud og blev fundet af politiet inde i et hult træ på Hampstead Heath, hvor han stod og *talte med sig selv*.”

“Hvis alle, der talte med sig selv, blev indlagt på et psykiatrisk hospital, ville der ikke være nogen tilbage til at tage sig af dem.”

“Nu begynder du i den grad at irritere mig,” sagde Abigail. “Dr. Bob kunne se,” fortsatte hun, mens hun smilede ned til ham, og for at nyde den dramatiske ironi ved at inddrage ham, “at far havde et temmelig alvorligt psykotisk sammenbrud.”

Dr. Bob holdt to tommelfingre i vejret for at lykønske hende med brugen af det imponerende udtryk.

“Og nu er han blevet anbragt på det allerbedste og mest komfortable sanatorium i Schweiz,” sagde Abigail. “Åh, jeg ville ønske, at jeg kunne huske navnet på det. Det ligger lige på tungen. Hvis jeg skal være helt ærlig,” betroede hun søsteren, “havde jeg lyst til at flytte dertil selv, da jeg så deres website. Det så bare så *himmelsk* ud. Jeg er ked af, hvis jeg lød lidt irritabel før, men det er jo ikke sådan, at vi holder mindre af far end du gør. Faktisk har vi haft ham længere end dig, så man kunne også sige, at vi elsker ham mere – ud fra et akkumuleret indtægtssynspunkt. Men helt alvorligt: Markedet ser ham stadig som Trustens galionsfigur, og hvis det begynder at rygtes, at Henry Dunbar har mistet forstanden, kunne vi alle sammen vågne i morgen og opdage, at vores aktier er blevet et par milliarder mindre værd, og yderligere to i overmorgen – mere skal der ikke til: et rygte.”

“Jeg er ligeglad med aktiekursen; jeg vil bare sikre mig, at han har det godt. Hvis han har problemer, vil jeg gerne hjælpe.”

“Hvor er det dog ædelt af dig!” sagde Abigail. “Men nogle af os har allerede hjulpet ham med at styre The Dunbar Trust, som, hvis du ikke har bemærket det, er det, han har beskæftiget sig med hele vores liv. Jeg ved, at du valgte vores ‘beskidte magtspil’ fra for at blive kunstner og opfostre dine børn i ‘et normalt miljø’. Gud nåde og trøste dig, hvis du skulle forholde dig til noget så stupidt som aktiekurser – så længe dit udbytte triller ind på din bankkonto hver måned.”

“Hold nu op med det vrøvl, Abby. Jeg vil bare besøge ham, ikke andet,” sagde Florence. “Vær sød at e-maile mig adressen hurtigst muligt.”

“Selvfølgelig, søde. Lad os nu ikke skændes. Det er ... Årh, hun har lagt på,” sagde Abigail, trykkede på sin telefon og smed den ned på natbordet. “Den pige går mig altså på nerverne,” sagde hun og lod sin morgenkåbe glide ned på gulvet, før hun kravlede i seng igen. “Indimellem har jeg lyst til at kværke hende.”

“Det ville jeg ikke gøre,” sagde Megan, som lå på den anden side af dr. Bob og så ud til at kede sig faretruende. “Hyr en professionel.”

“Tror du, vi kunne trække det fra?” sagde Abigail. “Som en firmaudgift?”

Megan, som var ret stolt over sin muthed, tillod sig alligevel et smil.

“Piger!” sagde dr. Bob med påtaget rædsel. “Vi taler om jeres søster.”

“Halvsøster,” rettede Megan ham.

“Vi ville blive rigtig glade, hvis du rent kirurgisk kunne fjerne den del af hende, der ikke er en Dunbar, ikke sandt, Meg?”

“Det lyder som et fornuftigt kompromis,” sagde Megan.

“Hun har sin mors lange ben,” sagde Abigail.

“Og sin mors øjne,” sagde Megan.

“Ja ja, vi skal kun holde hende hen i fem dage mere, indtil mødet på torsdag,” sagde Abigail. “Så har vi bestyrelsen bag os. Det er på tide at fratage far rollen som ‘ikke-arbejdende bestyrelsesformand’ – det svarer til at forlange ikke-vådt vand – alle de fucking memoer!”

“Jeg elskede din e-mail,” sagde Megan, som pludselig lavede op. ‘Fik du ikke memoen? FAR VIL LEVE I AL EVIGHED.’”

“Jeg ved godt, at jeg ikke burde grine her,” sagde Abigail, men jeg kan ikke lade være med at tænke på ham, da han gik på Hampstead High Street og råbte: ‘Bare få det til at ske! Bare få det til at ske!’”

“Det opsummerer hans emotionelle intelligens frem til nu,” sagde Megan, “når han råber: ‘Bare få det til at ske!’ og enten får sin vilje eller får en fyrret. Kan du huske hans udtryk, da vi fortalte ham, at han ikke måtte bruge Global One til at flyve til London?”

“‘Hvorfor vil du bruge en 747?’ spurgte jeg,” sagde Abigail. ‘Du kan bruge et af vores Gulfstream-fly – de er meget hyggeligere.’ Jeg troede, at han ville få et hjerteslag lige på stedet.”

“‘Et Gulfstream,’” sagde Megan og efterlignede sin far, som om han var et surmulende barn. “‘Hvad anser du mig for? Hvem ... Hvem *forveksler* du mig med? En almindelig rigmand?’”

“Han har altid fortalt os, at vi ikke måtte være sentimentale i forretningsspørgsmål, og vi gør bare, som vi fik besked på,” sagde Abigail lydigt. “Han var absolut ikke sentimental, da det drejede sig om at få mor tvangsindlagt under forældremyndighedskampen. Nu kan han få lov til at smage sin egen medicin. Og din, selvfølgelig,” tilføjede hun, hvis dr. Bob skulle føle sig udenfor. “Hvad var det, du gav ham?”

“En ikke-specifik disinhibitor. Den skulle gøre ham mere letpåvirkelig og i bund og grund mere paranoid, hvis der skulle ske noget grimt omkring ham,” sagde dr. Bob og håbede, at der ikke var skjulte mikrofoner i soveværelset.

“Det er temmelig ynkeligt, at der ikke skulle mere til,” sagde Megan. “Hvor er dine indre ressourcer, Dunbar?” spurgte hun hånligt. “Ingen penge, ingen telefon, ingen hjælpere omkring sig, et par skarpe spørgsmål fra vores ven, psykiateren, og en let forstærket paranoia – mere skulle der ikke til for at sende ham ud på Hampstead Heath, hvor han jamrende gemte sig i et hult træ.”

“Det var heldigt for ham, at han fandt et,” sagde Abigail og lød som en barnepige, der bad barnet om ikke at beklage sig, men i stedet være glad for det, han havde.

“Det allerbedste var, at han fyrede sin mest trofaste allierede,” sagde Megan. “Det er fuldstændig utroligt. Vi ville have haft store problemer med at komme af med Wilson, men når vi med beklagelse må acceptere vores fars sidste sammenhængende ordre og fjerne hans advokat fra bestyrelsen, er det bare en sand gave.”

“Ja ja,” sagde dr. Bob, der gerne ville væk fra emnet om sin tidligere patients undergang, “jeg vil bare sige, at jeg må være verdens heldigste mand.” Han begyndte at slå en rytme på sine løftede lår og kastede sig ud i en sang fra *Cabaret*, som han ikke kunne få ud af hovedet:

“Beedle dee, dee dee dee,
Two ladies,
Beedle dee, dee dee dee,
Two ladies,
Beedle dee, dee dee dee,
And I’m the only man, ja!”

“Hold op med at synge den forfærdelige sang,” sagde Megan. “Det sidste, vi har brug for, er en temasang til vores passende *ménage à trois*.”

“Det har du ret i,” sagde Abigail og lod, som om hun ville skodde sin cigaret på dr. Bobs imaginære askebæger af et bryst, men nøjedes med at bruge det rigtige på natbordet.

“I to hænger sammen som ærtehalm,” sagde dr. Bob. “Som mand kunne man godt føle sig truet i jeres selskab.”

“Indrøm du bare, at du nyder at føle dig lidt truet,” sagde Abigail, idet hun greb fat i en af hans brystvorter og vred den hårdt rundt.

Dr. Bob snappede efter vejret og lukkede øjnene.

“Hårder!” gispede han.

Megan kastede sig sultent ned over ham og satte tænderne i den anden side af hans bryst.

“Åh gud!” sagde dr. Bob. “Det er for meget!”

Megan kiggede op på ham og lo.

“Åh gud,” gentog han og vrikkede sig ned midt i sengen, væk fra de grumme parenteser dannet af kvindernes halvt liggende kroppe.

“Tøsedreng,” sagde Abigail.

“Undskyld mig, mens jeg lige syr min brystvorte på igen,” sagde dr. Bob. “Jeg vil ikke ende som den eneste mand i Amerika, der har et ufrivilligt brystimplantat.”

Dr. Bob tog noget, der mere lignede en dyr mappe end en lægetaske, og skyndte sig, nøgen, ud på badeværelset.

Da han kiggede i spejlet for at vurdere skaden på brystet, så han gennem det underligt blålige skær (sådan en fin bivirkning), der farvede hans syn, hvordan Viagraens rødmen formørkede hans ansigt. Han blev totalt smadret af de grådige søstres krav. Den bivirkning, han gruede mest for, var en patologisk erektion.

Indholdet i mappen gav ham en øjeblikkelig og stærkt til-

trængt fornemmelse af beroligelse. I den øverste halvdel blev små flasker med injicerbare væsker holdt på plads af læderremme med velcrospænder: ketamin, diamorfin og det, han havde brug for lige nu, nemlig lidokainhydrochlorid, til at bedøve den aftyggede brystvorte, mens han syede den på plads igen. Han tog flasken med lidokain frem fra midten af den anden række og stillede den på kanten af vaskekummen. En bakke i den nederste del af mappen indeholdt en række instrumenter – skalpeller, sårhager, kanyler, en knoglesav, et stetoskop, arterieklemmer og så videre – alle anbragt i hver sin lilla fløjsniche. Han tog bakken op, og nedenunder var der et lag af formstøbt lilla fløjl med tætpackede rækker af medikamenter i ens orangefarvede plasticcylindre. Han rystede et par Percocet-piller ud og sank dem, og ved nærmere eftertanke, for at modvirke de smertestillende pillers narkotiske virkning, tog han en Dexedrine for at holde sig oppe på mærkerne. Man kunne ikke tillade sig at være døsigt i selskab med Dunbar-søstre.

Efter at have injiceret lidokainen ind i brystmusklen åbnede dr. Bob et specielt aflukke i sin mappe og tog et par stærke halvbriller frem. Han tændte lyset omkring makeupspejlet og begyndte at undersøge det forstørrede og kraftigt belyste sår. Det var en vanskelig opgave at udføre på sig selv, såret skulle holdes åbent med forceps, og han skulle sy kanterne med en nåleholder og sort sutur, men dr. Bobs dygtighed og erfaring resulterede hurtigt i en smuk række sting, hvorfra kun et tyndt trådstykke lige så fint stak ud fra afslutningen af sammensyningen.

Han undrede sig igen over Megans ondskafuldhed. Det var hende, der skulle være på et sanatorium, ikke hendes far. Dr. Bob kunne godt (svagt) forestille sig en fremtid sammen med Abigail, bortset fra at hun var ved at blive for gammel og havde nogle let absurde særheder, fordi hun var blevet

overpåvirket af den atmosfære af blasert selvforståelse, der karakteriserede hendes engelske kostskole. I de fleste henseender var hun amoralsk, undertiden almindeligt moralsk og tit opportunistisk umoralsk – med andre ord normal, ligesom ham. Men Megan var en fucking psykopat, hvis måde at vise hengivenhed på kun burde foregå på et hospital, som var udstyret til at tage sig af konsekvenserne. I sidste ende ville han skille sig af med dem begge. I mellemtiden havde han accepteret deres bestikkelse i form af en plads i bestyrelsen, et honorar på seks en halv millioner dollars og aktieoptioner, der udgjorde halvanden procent af Dunbar-aktierne. Det var hans pris for at skrive under på, at en firs år gammel mand i en kunstigt forhøjet angsttilstand ikke længere var i stand til at styre et af de mest komplekse forretningsimperier i verden. Ikke nogen dårlig forretning. Han havde langsomt erhvervet sig aktier igennem de sidste tolv år. Den gamle mand gav ham som regel nogle som en julebonus, og han havde ligeledes investeret alle sine ekstra midler i Trusten.

En banken på badeværelsesdøren fik dr. Bob til at række ud efter en rulle med plaster, da han mærkede et behov for yderlige beskyttelse.

“Må jeg komme ind?” spurgte Megan lavmælt, næsten angerfuldt.

“Okay,” sagde dr. Bob og skyndte sig at klippe et stort stykke af strimmelen.

Megan kom ind på badeværelset og kyssede ham på skulderen.

“Undskyld. Jeg ved godt, at jeg gik lidt for vidt,” sagde hun.

“Jeg tilgiver dig,” sagde dr. Bob.

Hun lod neglene løbe let hen over hans brystkasse og ned til hans hofteben. Viagraen skred øjeblikkeligt til handling.

“Her,” sagde Megan, satte sig på kanten af marmorvasken og lagde benene om livet på dr. Bob. “Tag mig her.”

Dr. Bob lagde plasteret fra sig og greb fat om Megans ben lige over knæhaserne. Hun sænkede sine stærke lår ned mod hans hænder, så de blev klemt fast mod vasken, og med en lynhurtig bevægelse, som en rovfugl, hakkede hun i såret på hans bryst med sine skarpe tænder.

“Jeg fik dig,” sagde hun og lo triumferende.

Dr. Bob trak hænderne fri og tog et skridt tilbage.

“Din skøre kælling!” råbte han.

“Sådan taler du aldrig til mig,” sagde Megan, “hvis ikke du vil skæres op som en fisk.”

Dr. Bob talte til ti, som han så ofte og forgæves havde rådet Dunbar til at gøre, i håb om at styre sit temperament.

“Det beklager jeg,” sagde han.

“Det håber jeg så sandelig,” sagde Megan, idet hun sprang ned fra vasken og stillede sig foran ham. Hun tog fat om enden af den sorte tråd, der stak ud fra hans sutur og rykkede hårdt i den.

“Det får du for at kalde mig grimme ting,” sagde hun.

“Det fortjente jeg i den grad,” sagde dr. Bob, mens blodet dryppede ned fra såret.

“Okay, mine små turtelduer,” sagde Abigail og kiggede ind ad døren. “Jeg må hjem til min gyselige mand.”

“Og jeg skal hjem til min mands aske,” sagde Megan og smuttede forbi hende ud i gangen.

“Glem ikke, at du skal til middag hos os i aften,” sagde Abigail til Bob.

“Hvordan skulle jeg kunne glemme det?” sagde dr. Bob. Hvordan kunne han nogensinde glemme det? De tre var uadskillelige nu, som bjergbestigere bundet fast til det samme reb ved solnedgang på den samme isglatte bjergskrænt.